

Testimonis de l'evangeli de Jesús

*És just que et beneïm, Pare,
perquè, com va fer abans amb els apòstols,
Crist també ens ha cridat pel nostre nom
perquè el seguim pels camins de la fe.*

*Per pura bondat, i mitjançant el baptisme
tu ens has incorporat al cos de Crist
i ens has fet temples de l'Esperit
i membres de la teva Església. Gràcies, Senyor!
Gràcies per haver-nos cridat a ser cristians.*

*Sabem bé el que aquest nom significa:
sabem que no és un títol merament honorífic
sinó una descripció d'allò que som,
seguidors de Jesús en les nostres vides.*

*Enmig d'un món indiferent al teu missatge
i que prefereix el desamor i la mentida,
dóna'ns, Senyor, el teu Esperit d'amor i valentia,
perquè siguem testimonis de l'evangeli de Jesús*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc: En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: "Tira endins, i caleu les xarxes per pescar". Simó li respongué: "Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes".

Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: "Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador". Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: "No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes". Llavors tornaren a terra les barques ho deixaren tot i se n'anaren amb ell. [Lc 5,1-11]

Salm responsorial 137

R/ Us vull cantar a la presència / dels àngels, Senyor

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. **R.**

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. **R.**

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran, / celebraran que vós obreu així: / "Que n'és de gran la glòria del Senyor". **R.**

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: Una moral sense pecat?

Es diu sovint que ha desaparegut la consciència de pecat. No és del tot cert. El que passa és que la crisi de fe ha comportat una manera diferent, no sempre més sana, d'enfrontar-se a la pròpia culpabilitat. De fet, en prescindir de Déu, no pocs viuen la culpa de manera més confusa i solitària.

Alguns han quedat estancats en la forma més primitiva i arcaica de viure el pecat. Se senten «tacats» per la seva maldat. Indignes de conuiu al costat dels seus éssers estimats. No coneixen l'experiència d'un Déu perdonador, però tampoc han trobat un altre camí per alliberar-se del seu malestar interior.

Altres segueixen vivint el pecat com «transgressió». És cert que han esborrat de la seva consciència alguns «manaments», però el que no ha desaparegut en el seu interior és la imatge d'un Déu legislador davant el qual no saben com situar-se.

Bastants viuen el pecat com «autoacusació». En diluir-se la seva fe en Déu, la culpa es va convertint en una «acusació sense acusador» (Paul Ricœur). No cal que ningú els condemni. Ells mateixos ho fan. Però com alliberar-se d'aquesta autocondemna?, n'hi ha prou d'oblidar el passat i procurar d'eliminar la pròpia responsabilitat?

S'ha intentat també reduir el pecat a una «vivència psicològica» més. Un bloqueig de la persona. El pecador seria una espècie de «malalt», víctima de la seva pròpia debilitat. S'ha arribat fins i tot a parlar d'una «moral sense pecat». Però ¿és possible viure una vida moral sense vivenciar la culpabilitat?

Per al creient, el pecat és una realitat. Inútil encobrir-lo. Encara que sap que està molt condicionat en la seva llibertat, el cristià se sent responsable de la seva vida davant si mateix i davant Déu. Per això confessa el seu pecat i el reconeix com una «ofensa contra Déu». Però contra un Déu que només busca la felicitat de l'ésser humà. Mai hem d'oblidar que el pecat ofèn Déu en tant que ens fa mal a nosaltres mateixos, éssers infinitament estimats per ell.

Esglaiat per la presència de Jesús, Pere reacciona reconeixent el seu pecat: «Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!». Però Jesús no s'aparta d'ell, sinó que li confia una nova missió: «No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes.» Reconèixer el pecat i invocar el perdó és, per al creient, la forma sana de renovar-se i créixer com a persona. [J. A. PAGOLA]

Els claretians estan d'aniversari... i el barri també! [09]

1910 L'Ajuntament de Barcelona decideix obrir el carrer Nàpols fins a la seva confluència amb el carrer Coello (= P. Claret).

Aquest mateix any se celebra un congrés nacional de pedagogia. Hi participen alguns professors de les nostres Escoles; i gràcies a les intervencions encertades del P. Ferrant, que n'era el director, la taula presidencial va modificar algunes conclusions, salvaguardant els drets de les escoles confessionals.

1912 Uns anys més tard, les cròniques fan veure amb satisfacció el contrast entre el que va quedar del Col·legi l'estiu del 1909 després dels incendis i les millores que s'havien aconseguit amb el temps i l'esforç de tots.

«Del Col·legi antic [1909] només en van quedar els solars plens de runa, i per a no tornar-lo a edificar-lo de nou es va fer servir una ala de la casa. Pobres i humils van ser els seus començaments, sense material ni per a nens ni per a Mestres, fora del poc que un caritatiu senyor ens va donar; de bancs, servien dos taulons posats sobre maons; tres taules comprades en els encants; grans sales, amb unes parets ennegrides que portaven encara el segell del vandalisme, servien de classe.»

«Ara [1912], el Col·legi presenta un aspecte molt diferent i digne de posar-se al costat dels altres de Barcelona; perquè ara compta amb material necessari per a l'ensenyament, compta amb àmplies i higièniques classes, una sala gran on es reuneixen tots per fer música, conferències, i, sobretot, amb el desinterès i abnegació amb què treballen els Pares que s'ocupen en l'ensenyament.» □

Diumenge que ve: MANS UNIDES

Els Arxiprestats de Barcelona, l'Hospitalet i Cornellà col·laborem aquest any amb dos projectes de MANS UNIDES: un per al Camerun, l'altre per a Haití.

Al CAMERUN es pretén potenciar una institució social arrelada —«La Llar de l'Esperança» amb més de 40 anys d'experiència— que acull «nens de carrer». L'emigració del camp a la capital no sempre acaba com migrants havien imaginat: sovint els fills deixen les seves llars i es reuneixen en petites bandes per a guanyar-se la vida al carrer. Això porta a més misèria, violència i, sobretot, una degradació personal davant la falta de perspectives. El projecte d'aquest any és ajudar «La Llar de l'Esperança» a fer més i millor el que fa 40 anys que està fent. Ho avalen els milers de menors que al llarg d'aquests anys han arribat a acabar estudis i a portar una vida digna en un entorn social i cultural saludable.

A HAITÍ, el país més pobre d'Amèrica Llatina, les escombraries no es recullen i els residus plàstics s'amunteguen per tots els racons del país. Mans Unides vol donar suport a un projecte impulsat pels Caputxins d'Haití: es tracta de reciclar el plàstic que s'amuntega per carrers i descampats, i fer-ne làmines de plàstic amb què poder substituir les làmines de zinc de teulades i sostres, que són molt més cares i no tant eficients davant les variacions climàtiques. El pressupost és de 91.000 euros i Mans Unides n'assumeix el 85%.

Per dir-ho amb poques paraules, **Mans Unides** és com «Càritas en versió internacional», una magnífica organització d'ajuda que ens permet **«ajudar els que ajuden»**. □

Aquesta setmana ...

Diumenge, 6	11.45 - Presentació dels nens/es batejats en 2020 i 2021
Dilluns, 07	20:30 Pregar la Paraula a CM
Dimecres, 9	09.00- 12.30 L'ASSISTENT SOCIAL de l'arxiprestat amb CITA PRÈVIA: 933 44 16 50
Divendres, 11	Mare de Déu de Lourdes- jornada mundial dels malalts
Dissabte, 12	Festa de Santa Eulalia- patrona de la ciutat
Diumenge, 13	Diumenge de MANS UNIDES – Fam del món
Dimarts, 15	Trobada de Vida Creixent
Dimecres, 23	20.30 Trobada parroquial / assemblea oberta a tothom qui vulgui sobre el Sínode: « Per una Església sinodal: comunió, participació i missió. A les properes xarxes anirem informant com serà la trobada. Apunteu-vos-ho! Apunteu-vos-hi! »

Dimecres, 23: Trobada sinodal a la parròquia

*La setmana passada anunciàvem que el dimecres 23 tindriem una **Trobada sinodal** a la nostra Parròquia «Cor de Maria-Sant Tomàs». Res no serà igual a l'Església en un futur no gaire llunyà. Però l'Església continuarà sent Església: més petita és cert, però Déu vulgui que amb la mateixa (o més gran!) fidelitat que fins ara. El papa Francesc està convençut que el **camí conjunt** de fidelitat a la missió que Jesús ens encomanà, l'ha de marcar l'Església (el conjunt de tots els creients guiats per l'Esperit). I vol posar fil a l'agulla... demanant el parer a tota l'Església. (No ens hi podem negar!)*

PETIT QÜESTIONARI SOBRE LA SINODALITAT (CAMINAR JUNTS)

1. Vivim a la nostra parròquia (grup, comunitat...) el fet de «caminar junts»?
2. Quins fets o quines realitats existents ens ajuden a sentir que caminem junts?
3. Quins fets o quines realitats impedeixen o difículten que puguem caminar junts?
4. **A nivell personal,**
 - ¿quines passes em suggereix l'Esperit per créixer en comunió amb els qui caminen junt amb mi?
5. **A nivell de parròquia (grups, comunitat...),**
 - ¿hi hauria alguna iniciativa o proposta que ens poguéssim ajudar a créixer en aquest viure que «caminem junts»?

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 - 08025 / Tel. 93 458 60 76

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Passatge Alió 8 / Tel. 93 457 06 81

<https://cordemariasanttomas.org/>

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34. // **Mòbil parroquial:** 609 23 47 67